

Елой Морено

Незримий

Відверта історія про булінг

Eloy Moreno

Invisible

Елой Морено

Незримий

Харків

2022

Героєм може бути будь-хто, навіть той, хто просто огорнув плащем малюка, аби той знав, що світ не рухнув.

*Бетмен
Темний лицар*

Не треба, щоб очі світилися рент-
генівським промінням, аби по-
бачити, що комусь недобре.

Супермен

Вона вже понад п'ять хвилин стоїть на протилежному розі, дивлячись на двері й не знаючи, що робити: чи увійти зараз, чи повернутися завтра з тими самими сумнівами, що й сьогодні.

Глибоко зітхає та йде. Перетинає вулицю, навіть не роззираючись, і, пройшовши кілька метрів хідником, з острахом штовхає двері.

Ну ось.

Їй кажуть почекати хвильку на дивані в залі, зараз її приймуть.

Поки чекає, вона роздивляється витвори мистецтва, якими увішані стіни, — малюнки, що навряд чи будуть виставлені в музеях, але які з okazією огляне набагато більше людей.

Та це не її випадок, тому що її твір побачить лише вона й ніхто більше.

Принаймні про це вона тепер думає.

За кілька хвилин її запрошують до іншої зали, меншої, темнішої, затишнішої...

І щойно входить, бачить його.

Той лежить на столі, великий, дуже великий, настільки, що може затулити їй усю спину: гігантський дракон.

Їй знову пояснюють, як відбудуватиметься процедура, скільки часу забере, яку техніку застосують... і на-самперед попереджають, що коли навіть нормальній спині стає боляче, то їй болітиме набагато дужче.

Вона знов обдумує це кілька секунд.

І вирішує не зупинятися.

Знімає майку й штани, також знімає ліфчик і отак, практично гола, простягається долілиць на койці, виставивши на огляд спину, на яку боляче дивитися. Спину, вкриту шрамами — отими, що з'являються від опіків, — вони росли разом зі шкірою жінки, яка багато років тому, коли ще була дівчинкою, потрапила в пекло.

«Починаймо», — чує вона.

І здригається, і заплющує очі так сильно, що повертається в минуле, у мить, коли все й сталося.

Це було давно, але вона відчуває біль і страх щоразу, коли про це думає, стерти це неможливо. З плином літ, вона зрозуміла, що деякі спогади болять так само, ніби то сталося вчора.

І отак, потроху, на порубцьованій шкірі, що відго-нить минулим, народжується дракон.

Після кількох годин, за які її свідомість мандрувала з теперішнього в минуле, наче птах, що однаково боїться і торкнутися землі, й летіти далі, жінка підводиться, щоб оглянути себе в дзеркалі.

Он він, там, — початок дракона, її дракона. Дракона, який народжується точно в тому місці, де спина

з'єднується із сідницями, і який дотягнеться — за кілька днів, коли буде готовий, — до шиї.

Вона зітхає і всміхається, вона нарешті зважилася.

Чого вона ще не знає, так це того, що будуть моменти, коли цей дракон прокидатиметься, а вона не завжди зуміє контролювати його.

Чого вона ще не знає, так це того, що не вона тої миті наносить татуювання дракона на спину, а що саме дракон знайшов тіло, на якому він зможе жити.

* * *

Невидимый

Знов зі мною те саме.

Я прокидаюся, тремтячи, серце калатає, ніби хоче вискочити, і таке відчуття, немов на груди всівся слон.

Буває, мені так тяжко дихати, аж думаю, що, коли не розтулюю рота широко, залишуся без повітря.

Добра новина в тому, що вже знаю, що мені робити. Мені це пояснили першого ж дня, коли я прибув сюди, ну, точніше, третього, бо з перших двох днів не пам'ятаю нічого.

Маю рахувати від одного до десяти, повільно вдихаючи й видихаючи, намагаючись, щоб потроху тіло заспокоїлося, серце стало на своє місце, а цей слон пішов якомога далі.

Раз, два, три... вдихаю і видихаю.

Чотири, п'ять, шість... вдихаю і видихаю.

Сім, вісім, дев'ять і десять, вдихаю і видихаю...

І спочатку.

Важливо ще й те, щоб я не злякався, коли прокинуся. Мені сказали тримати в пам'яті те, що я в надійному місці, сказали не нервуватися... аби не повторилося того, що сталося першої ночі, коли, розплющивши очі, я так злякався, що закричав.

Це я тепер і роблю: намагаюся не злякатись, жду, щоб очі вловили неясне світло, що є довкола, світло, яке по-троху допомагає мені розрізняти речі довкруг.

Раз, два, три, вдихаю і видихаю...

Чотири, п'ять... вдихаю і видихаю...

Шість, сім...

Здається, діє; здається, що вже й не тремчу, що серце б'ється повільніше й що цей слон уже встав з моїх грудей.

Лежу спокійно.

* * *

Тепер, уже трохи заспокоєний, я розрізняю окремі звуки: віддалік чути кроки, дуже повільні... начебто хтось волочить ноги; голоси, шепотіння, незрозумілі слова; дивні звуки, ніби хтось тихо плаче, ніби стогне, затуляючи рота; а подеколи тиша, а подеколи чийсь крик... і ще тисяча звуків.

Ага, і серед усіх цих звуків є й один мій — кажу «мій», бо він у мене в голові. Це ніби сильний свист, такий сильний, що іноді здається, наче якась голка проштрикує вуха наскрізь. Цілий день з'являється і зникає, але найбільше дошкуляє саме вночі, коли все змовкає...

Раз, два, три... вдихаю і...

І перестаю рахувати, гадаю, уже все гаразд.

Тому тепер, коли вже трохи заспокоївся, коли вже знаю, де я, намагаюся трохи зрушити з місця, але тут і приходиться біль.

Ворушу пальцями, розтискаю та стискаю долоні: спочатку ліву, потім праву, потім обидві разом. Силкуюся поворушити шиєю, і це боляче, але силкуюся далі, повертаю потроху голову — туди й сюди.

І ще, і ще.

Пробую порухати ногами: спочатку лівою, потім правою...

І отут, намагаючись зігнути праву ногу, відчуваю зненацька, що чиясь рука стискає мені стегно.

І знову лякаюся.

І знову тремчу.

Знову повертається слон.

Раз, два, три... вдихаю і видихаю.

Чотири, п'ять, шість... вдихаю і видихаю.

Сім, вісім, дев'ять...

* * *

Знов випростовую ногу, але рука не відпускає.

Намагаюся пригадати, що відбувається, чому ця рука тут, чому чую цей такий сильний свист, чому я в цьому ліжку, чому іноді з'являється відчуття, ніби я під водою і захлинаюся...

Шукаю поглядом маленький годинник на протилежній стіні — того типу, що мають цифри, які видно в темряві: 2.14, десь так само, як і останніми ночами. Здається, що, попри таблетки, я не здатен спати понад три чи чотири години поспіль.

Та байдуже, бо справи поліпшилися: я вже не кричу, коли прокидаюся, уже не плачу від болю, коли ворухуся, і щоразу швидше пригадую, де я. Ага, і найважливіше те, що люди вже мене бачать.

Думаю, відтоді, коли сталася аварія, я вже не можу бути невидимим: мабуть, удар змінив мене зсередини або здатність як з'являється, так і зникає. Я вже п'ять днів тут і ще не зміг до цього вдатися.

Спробую трохи поспати, хоча б годину, бо й одна година — це щось.

Заплющую очі.

Рахую від одного до десяти.

Повільно дихаю.

Рука досі тут, тримає мене за ногу.

* * *

Рука із сотнею браслетів

Тієї самої миті, коли якийсь колишній невидимий знову намагається заснути, кілометрів за п'ять звідти, у маленькій кімнаті семиповерхового будинку, прокидається рука, вся унизана браслетами. І тут-таки — тіло, з яким вона становить одне ціле.

Уже п'ять днів вона не може нормально спати, якраз відтоді, коли сталася аварія. Вона теж п'є таблетки, і вони так само не діють.

Вона прокидається в темряві, знервована, ходить кімнатою о будь-якій годині ночі й неспинно дивитися у вікно на небо — як ото тепер її совість.

Уже п'ятий день, як усе їй бачиться каламутним, ніби наділа такі собі окуляри зі сліз, які не може зняти. Уже п'ятий день, як вона пише листи кохання, що починаються люттю, а завершуються ненавистю. Листи кохання, які, либонь, ніколи не дійдуть за призначенням, які залишаться поміж кошиком для сміття і забуттям.

Вона дивиться на мобільник, що вже давно мовчить. Відкриває фотографії, і їх треба прогорнути на кілька місяців назад, щоб знайти одну з тих, що її цікавлять.

Ось перша, усміхається, утрюх на пляжі.

Ось друга, він сам, мружить око, здалеку.

Ще одна, недавня, з його останнього дня народження, того, коли він так сильно дмухнув на свічки, що мало не здув торт.

І четверта, і п'ята, і ще, і ще, і ще... і, в міру того як швидшає гортання пальцем фотографій, з'являються сльози, лють, безсилля й біль... бо він наприкінці завжди з'являється.

Вона жбурляє мобільник на підлогу в марній спробі стерти отак минуле й валиться на ліжко.

І саме цієї миті, між боєм і простирадлами, вона на-решті ухвалює рішення, яке відкладала кілька днів.

* * *

Знову мене розбудив отой жахливий свист, ніби хтось засунув мені свисток у вухо й безперестанку дме.

Я здіймаю руки і з силою затуляю вуха, заплющую очі й роззявляю рот... але цей свист тепер усередині.

Повільно дихаю, і поволі здається, що проходить. Здається, що вже минув, але це не так, він просто сховався, щоб, коли спатиму, знову мене розбудити.

Розплющую очі.

Дивлюся на стіну навпроти: 6.26.

Думаю, що сьогодні вже не зможу заснути.

Я пам'ятаю все, що відбувалося протягом тижнів перед аварією, і нічого з того, що сталося відтоді. Іноді з'являються різні відчуття: ніби я захлинався у воді, ніби летів у небі, ніби хтось вдував мені вогонь через рот, ніби якийсь звук заповнював усе...

І потім я прокинувся тут, у цьому ліжку, у цій кімнаті: мені сказали, що проспав два дні.

Але про те, що перед аварією... тут я пам'ятаю про все й розумію, як змінилося моє життя за кілька місяців. Це було, ніби мчати американськими гірками, яким ні кінця ні краю. Та подорож закінчилася, закінчилася п'ять днів тому.

Відколи все сталося, люди безупинно приходили віддати мене. Були й кілька друзів — постійні та ще якісь, про яких навіть і не знав, що вони в мене є. Прийшло й багато родичів, хоча про деяких навіть не пам'ятаю, чи я їх колись бачив.

Та насамперед прийшли всі ті люди, які досі не були спроможні мене бачити, а дізнавшись, що я сенсація, захотіли переконатися, що таки ж так, що це правда, що я знову видимий.

А, ну так, прийшло ще багато журналістів, навіть телеведучі, але їм не дозволили поговорити зі мною. Знаю, що я з'явився в багатьох випусках новин, у газетах, на радіо, у телепрограмах... але я не зміг побачити чи почути хоча б щось — мені не дозволили.

Дивно, що саме тепер, коли знову видимий, я найбільше відчуваюся пригніченим.

6.46.

За вікном уже розвиднюється, це означає, що скоро все заметушиться. А я буду тут іще один день. І ця рука теж буде тут, триматиме за ногу, або за передпліччя, або стискатиме мою долоню, але буде тут — у цьому я певен.

* * *

Обличчя зі шрамом на брові

6.46 і в кімнаті одної квартири в центрі міста. Там, на ліжку, простяглося інше тіло, якому заснути майже так само важко, як і не спати. Гризоти.

Воно підводиться, мовчки прямує до ванної та споглядає обличчя у дзеркалі. Дивиться на праву брову, оту, на якій маленький шрам, торкається її пальцями й пригадує, як той з'явився: уже давно, у парку, два велики, перегони.

І поки відтворює в пам'яті ту мить, очі воложаться, бо вже кілька місяців, як цей маленький слід — єдине, що їх єднає.

Виходить із ванної та повертається в ліжку.

Уже п'ять днів внутрішніх сумнівів: чи розказати щось, чи мовчати, як і досі, не розуміючи, чи він боягуз, чи лише вцілілий.

Ну так, він ходив провідати його в лікарні, але вони майже не розмовляли. Почувався дуже незручно, — ніби знов зустрів когось, із ким сам не знаєш, чи прощався, — дуже ніяково.

Після стількох років дружби раптом, побачившись очі в очі, просто не знали як поводитися, тіла були ті самі, але слова вже не добиралися.

— Привіт, — сказав, побачивши його й намагаючись приховати потрясіння, що на нього справила та обстрижена голова, рани на обличчі й катетер у руці.

— Привіт.

— Як справи? — спитав знову, і то таким тоном, ніби повідомив, що небо високо, сніг білий, а взимку холодно.

— Ну, трохи ліпше...

— Бери, це тобі. — І тіло зі шрамом на брові дало йому пакунок.

— Спасибі, — відповів той, розгортаючи...

І запала така мовчанка, що кілька хвилин тільки й чути було, як у долонях шелестить подарункова обгортка. Незручне мовчання, коли всі бажають, щоб воно урвалося, але ніхто не знає, як його порушити.

— Гадаю, таких у тебе нема? — запитало нарешті тіло зі шрамом на брові.

— Ні, таких немає, щиро дякую, — збрехав той, оглядаючи вміст пакунка.

* * *

Знову дивлюся на цю руку, руку, що безперестанку тримає мене протягом п'яти ночей, які я тут.

Гадаю, вона це робить, адже боїться, що я раптом знову стану незримим, а вона не зможе мене знайти. Гадаю, що отак, тримаючи за ногу, вона принаймні мене локалізує.

Рука, якої я теж потребую, тому щоночі, коли відчуваю її, спочатку лякаюсь, але потім розумію, що вона мені потрібна. Мені конче треба знати, що, як раптом я знову щезну, принаймні хтось знатиме, де я.

Я випростовую свою руку й кладу поверх її, і відчуваю теплу шкіру, і стискаю долоню, і чую биття серця в її пальцях... І тихо кажу їй те, чого ніколи не наважився б сказати, якби вона не спала: «Мамо, я тебе люблю».

* * *

Мати

А річ у тім, що в цій палаті немає хлопця, який раптом, одного дня, став незримим. Але є мати, яка, відколи сталася аварія, безупинно запитувала себе, якої ж миті вона перестала бачити власного сина.

Тому тепер, ніч за нічю, вона тримає на його тілі свою руку, яка водночас є якорем, що дозволяє їм залишатися з'єднаними, як це було до його народження, дає певність буття разом, навіть не бачачи одне одного, адже іноді не важливо бачити тіло, якщо присутнє відчуття доторку.

Рука, що довго була нездатна натрапити на нього і що тепер хоче відшкодування всіх відсутностей, які спричинили цю трикляту мить.

Мати, яка в потаємності ночі оплакує все, що могло статися, бо іноді саме якісь міліметри часу стають визначальними поміж життям і смертю, поміж є та був, поміж можливістю розбудити заснулого сина або завжди промовляти до порожнього ліжка. Бо іноді саме якийсь маленький імпульс у мозку визначає, як вималюється майбутнє.

Мати, що в день, коли все сталося, вийшла з дому, навіть не звертаючи на нього уваги, не усвідомлюючи, що перед нею тіло, яке вже зникає поміж хатніх меблів.

Вона спить, але не спроможна відпочити, бо, хоча очі заплющені, її рани — внутрішні — і далі роз'ятрені, вони чекають, що їх зарубцює час.

Мати — попри страх, який відчула, коли кілька днів тому її син прокинувся і сказав, що має силу, що може бути незримим, що літав з драконом... — тепер може легенько всміхнутися, пригадавши, як ця сама дитина щойно подарувала їй оте «я тебе люблю», ледь чути в тиші.

* * *

Дівчина із сотнею браслетів

Дівчина з надміром браслетів на руці підводиться з ліжка, підіймає з підлоги мобільник і витирає сльози рукавом піжами.

Човгаючи, вона прямує до кімнати батьків сказати їм, що вже готова, хоча насправді не готова.

Вона йде боса холодним коридором, прочиняє двері й бачить два тіла, що сплять спинами одне до одного. Вона підходить до краю ліжка, ближчого до дверей, де лежить мати, і завмирає, спостерігаючи за її диханням: як здіймаються й опадають груди, як бринить тонким звуком повітря, випущене з її напіврозтуленого рота...

Саме цієї миті дзвенить будильник, і дівчина злегка стріпується. Якусь мить нервується, не знаючи як учинити: чи вибігти, чи розбудити її...

— Серденько, що ти тут робиш? Щось сталося? — тут-таки запитує мати, ментально прокинувшись.

— Сьогодні, — відповідає вона.

— Ти впевнена? — перепитує мати і простягає руки з-під простирадла, запрошуючи її до себе в ліжко.

— Так, я готова.

— Ну, значить, сьогодні.